

Ispășirea: jertfa de curățire

În acest studiu vom vedea importanța sacrificiilor din sanctuar. Am văzut până acum că Dumnezeu a poruncit să se facă un sanctuar pentru că El dorea să locuiască, să trăiască în mijlocul poporului Său. În timp ce păcatul desparte pe om de Dumnezeu, iar păcatosul se ascunde de Creatorul său, Domnul caută pe cel pierdut și nu găsește odihnă până îl găsește și îl aduce din nou în Casa Sa. Numai că acest a căuta divin, nu este numai joc de cuvinte, nu este ceva retoric sau frumos ci este acțiune, o acțiune dureroasă care involucrează viața și moartea. Dar mintea umană greu poate înțelege valoarea procesului de salvare, așa că a fost necesar să i se explice omului într-o manieră practică ce înseamnă ispășirea păcatelor. De aceea a fost stabilit pentru Israel ceremonialul sacrificiilor. Când un păcatos transfera păcatele sale asupra animalului nevinovat și îl vedea murind prin varsare de sânge, fără ca animalul să aibă vre-o vină, israelitul putea să înțeleagă ce se va întâmpla la crucea Calvarului, Isus nevinovatul Miel al lui Dumnezeu va varsa sângele Său pentru umanitate, iar aceasta va fi unica formă de salvare pentru păcatos.

În a doua carte a lui Samuel capitolul 14, găsim o istorie care ilustrează această temă a ispășirii. Nu am să citesc tot capitolul, dar voi scoate în evidență că Ioab a pus la cale un sretlic împotriva lui David trimțând la el o femeie cu o istorie falsă, falsificată. Femeia i-a spus lui David că este văduva, că avea doi fii, că unui dintre fii a omorât pe celălalt și că poporul acum îi cerea să îl îcredinteze pe cel vinovat pentru a fi pedepsit conform legilor din acele timpuri. Dar, spunea ea, acesta este singurul fiu pe care îl mai am, iar dacă îl vor omora, nu va mai exista moștenitori, iar numele sotului meu va dispărea. Ce să fac? - a întăbat ea pe rege. Atunci regele îi spuse să se liniștească, pentru că nimeni nu îi va face nici un rău nici ei nici fiului său. Atunci femeia i-a răspuns în felul următor:

"„Asupra mea, împărate, domnul meu, și asupra casei tatălui meu să cadă pedeapsa; împăratul și scaunul lui de domnie să nu aibă nimic de suferit".

Din această istorie înțelegem că atât femeia cât și regele știau că dacă regele poruncește să nu fie pedepsit cel vinovat, regele se va responsabiliza de vina criminalului. Așa că regele David în ciuda faptului că reputația de judecător drept putea fi patată, el a iertat pe vinovat.

Așa se întâmplă între Dumnezeu și păcatos. Noi păcătăm și trebuie să murim, dar El își ia asupra Sa vina noastră. Isus care nu a greșit cu nimic moare, iar noi suntem liberi de vina noastră. Aceasta este ispășire, iar aceasta se vede clar prin sacrificiile care se realizau în sanctuar.

De asemenea trebuie să spunem că în Israel păcatele erau clasificate în trei categorii, neintentionate, intentionate și păcate de rebeliune adică făcute chiar în prezența lui Dumnezeu. Pentru fiecare păcat exista iertare. Ispășirea se făcea pentru toate, chiar și pentru cea de a treia categorie, toate acestea cu condiția că păcatosul să se pocăiască și să își maturiască păcatul. Acesta a fost cazul lui Manase care a făcut ceva ce nimeni nu a mai făcut, coborând până la adăncimile păcatului, dar care la sfârșitul vieții s-a pocăit, a oferit o jertfă, iar Dumnezeu l-a iertat.

Să trecem la partea a doua a studiului. Să citim Levetic 4,27-29:

"[27](#) Dacă cineva din poporul de rând a păcătuit fără voie, făcând împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuie făcute, și s-a făcut astfel vinovat,

[28](#) și ajunge să descopere păcatul pe care l-a făcut, să aducă jertfă o iadă fără cusur, pentru păcatul pe care l-a făcut.

[29](#) Să-și pună mâna pe capul jertfei de ispășire și s-o înjunghie în locul unde se înjunghie arderile de tot."

Ceea ce vom scoate in evidenta din aceste texte sunt doua lucruri.

Primul, vinovatul trebuia sa isi puna mainile pe animal si in acest fel se facea transferul simbolic al pacatului asupra animalului nevinovat.

Al doilea, chiar pacatosul, nu preotul, trebuia sa injunghie animalul. Aceasta era teribil, pentru ca exista multe persoane, daca nu chiar majoritatea, nu le place sa vada sange, se simt rau, chiar lesina. Dar atunci pacatosul trebuia sa injunghie chiar el animalul, prima data trebuia sa transfere pacatele asupra animalului, asezand mainile asupra animalului, iar apoi trebuia sa il injunghie. Era singura forma de a scapa de moarte pentru pacatele savarsite, pentru ca pentru fiecare pacat, cineva trebuia sa moara, pentru ca "plata pacatului este moartea". Cel pacatos nu dorea sa moara, atunci trebuia sa injunghie animalul iar daca nu avea puterea sa o faca, atunci trebuia sa moara el, nu exista alt drum.

Acum nu se mai jertfesc animale nevinovate pentru ca Mielul lui Dumnezeu, Isus a fost sacrificat la cruce. Dar de fiecare data cand cerem iertare lui Dumnezeu, stii ce ii spunem? Doamne, eu am pacatuit, eu merit moartea, dar nu pot sa mor, atunci lasa-ma sa ii iau viata Fiului Tau pentru a putea fi salvat. Nu este asa ca este teribil? Da, asa este, pentru ca pacatul este teribil, dar dragostea lui Dumnezeu este sublima, pentru ca acolo unde pacatul s-a inmultit, acolo s-a inmultit si harul.

Vom trece la partea a treia. Ce se intampla dupa ce pacatosul injunghia animalul nevinovat? Sa citim levetic 4,30-31:

"[30](#) Preotul să ia cu degetul din sângele jertfei, să ungă coarnele altarului pentru arderile de tot, iar tot celălalt sânge să-l verse la picioarele altarului.

[31](#) Preotul să ia toată grăsimea, cum se ia grăsimea jertfei de mulțumire, și s-o ardă pe altar, și ea va fi de un miros plăcut Domnului. Astfel va face preotul ispășirea pentru omul acesta, și i se va ierta."

Aici vedem ceva interesant. Coarnele altarului era partea cea mai inalta a altarului, preotul ungea coarnele cu sangele animalului, lua cu degetul sange si ungea partea cea mai inalta a altarului, coarnele. Apoi ardea grasimea animalului, iar mirosul urca spre cer, catre Dumnezeu, numai ca acest sange, aceasta grasime simbolizau pacatele celor pacatos, pentru ca inainte ca animalul sa fie junghiat, pacatosul a transferat pacatul asupra acestuia. Ce vrea sa spuna acest fapt? Odata maturisite pacatele noastre exista eliberare de vina pentru noi, dar dintr-un anumit punct de vedere aceste pacatele trec asupra sanctuarului si acolo raman. Textul spune " *Astfel va face preotul ispășirea pentru omul acesta, și i se va ierta.*"

Adevarul este ca aici este chiar esenta planului de mantuire, a salvarii. Pacatul cand este marturisit, este iertat, noi suntem iertati si liberi de vina si condamnare, pentru ca Isus a murit in locul nostru. Dar unde se duc aceste pacate? Ieremia 17,1 spune:

" [1](#) Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vârful de diamant; este săpat pe tabla inimii lor și pe coarnele altarelor lor."

Din acest text vedem ca pacatele nu se evaporaza, ci raman scrise pe coarnele altarului, nu era acesta locul in care preotul aducea sangele? Suntem eliberati de pacate, eliberati de vinovatia lor, de condamnarea lor, dar ele raman inregistrate, gravate, sapate, nu mai sunt ale noastre pentru ca le-am

transferat asupra lui Isus, nevinovata victima care a murit pentru noi, dar pacatele continua a fi inregistrate, si pana cand? Aceasta reprezinta obiectul studiului nostru in alta viitoare tema.

In partea a patra a studiului vom intelege si mai bine ce inseamna ispasirea. Vom citi Levetic 6,25-26:

" [25](#) „Vorbeste lui Aaron și fiilor lui și zi:

„Iată legea jertfei de ispășire: Vita pentru jertfa de ispășire să fie înjunghiată înaintea Domnului în locul unde se înjunghie arderea de tot: ea este un lucru preasfânt.

[26](#) Preotul care va aduce jertfa de ispășire, acela s-o mănânce; și anume, să fie mâncată într-un loc sfânt, în curtea Cortului întâlnirii.”

Prietene, aceasta era o porunca, preotul trebuia sa manance carnea jertfei de ispasire si aceasta nu pentru ca era flamand ci pentru ca era parte din ceremonial, iar nici o parte din ceremonial nu era fara sens, de aceea intr-o zi Moise s-a suparat pe fiii lui Aaron, care de asemenea erau preoti, pentru ca ei nu au implinit aceasta parte ceremoniala. Acest tablou il gasim in Levetic 10,16-18:

" [16](#) Moise a căutat țapul adus ca jertfă de ispășire; și iată că fusese ars. Atunci s-a mâniat pe Eleazar și Itamar, fiii care mai rămăseseră lui Aaron, și a zis:

[17](#) „Pentru ce n-ați mâncat jertfa de ispășire într-un loc sfânt? Ea este un lucru preasfânt; și Domnul v-a dat-o ca să purtați nelegiuirea adunării și să faceți ispășire pentru ea înaintea Domnului.

[18](#) Iată că sângele jertfei n-a fost dus înăuntrul Sfântului Locaș; trebuia s-o mâncați în Sfântul Locaș, cum am poruncit.””

Acum vine intrebarea, de ce preotii trebuiau sa manance carnea animalului sacrificat? Textul care tocmai l-am citi vorbeste foarte clar, pentru a lua nelegiuirea intregii adunari, acesta este punctul central. Preotii reprezentau o imagine al adevaratului Preot care este in ceruri, si dupa cum pacatele poporului erau trasferate, luate de preot, tot asa si pacatele noastre sunt transferate asupra lui Isus marele nostru Preot. Aceasta este ispasirea. Iertarea nu este ispasire, dar ispasirea involucreaza iertarea. Voi explica mai clar, iertarea este eliberare de pacate, dar nu este ispasire, ispasire este transfer de pacat de la unul la altul, pentru ca celalalt sa sufere condamnarea. Exista iertare pentru noi ? Da! Dar pentru ispasire, pentru ca pacatele noastre au fost transferate asupra lui Isus, pentru ca Plata pacatului este moartea, iar noi nu am murit pentru ca Cel care a murit a fost Isus. De aceea in Mica 7,18-20 spune:

" [18](#) Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? – El nu-Și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea!

[19](#) El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.

[20](#) Vei da cu credincioșie lui Iacov și vei ține cu îndurare față de Avraam ce ai jurat părinților noștri în zilele de odinioară.”

O prietene, ce Dumnezeu este acesta, niciodata nu vom reusi sa il intelegem, dar pentru a intelege bine conceptul de iertare si ispasire, iti voi povesti o istorie pe care te-am repetat-o de multe ori, este istoria pastorului Richards. Despre ce este vorba? El povestea ca in timpul copilariei lui ii placea sa intre in gradina vecinului si sa fure mere, iar intr-o zi mama sa i-a spus:

-*"Fiule ma faci de rusine asa ca iti propun o intelegere, daca tu mai intri in gradina am sa iti dau pe spinare de cinci ori cu batul care il am in mana. Ma intelegi?"* iar el a raspuns

-*"Da!"*, dar nu dupa mult timp iar a sarit gardul vecinului si a furat mere din nou. La intoarcere, mama il astepta deja de cealalta parte a gardului cu batul in mana, iar Richards a inceput sa planga spunand

-*"Mamicuta mea, te rog sa ma ierti!"* dar ea ia raspuns:

-*"Eu ti-am spus ca daca din nou o vei face iti voi da de cinci ori bete pe spinare, tu ai comis o infractiune, nu se poate sa nu fii pedepsit!"*. El insista...

-*"Da mama asa e, dar iti promit ca nu se va mai repeta..."* ,

-*" Nu fiule, nu se poate, am avut o intelegere, un acord, ai promis, dar nu te-ai tinut de cuvant!"*.

El cu lacrimi bogate in ochi s-a aruncat la picioarele ei cerand iertare. Ce mama ar rezista unei asemenea atitudini! Asa ca ii ceru sa se ridice, si il intreba daca este sigur ca nu vrea sa fie pedepsit, iar el a raspuns ca nu. Atunci a luat batul si i l-a dat lui si i-a spus:

-*"Daca acum eu trebuia sa te pedepsesc de cinci ori cu acest bat, atunci pedeapsa o voi suporta eu, aceasta greseala, infractiune trebuie pedepsita, tu nu vrei sa fii pedepsit, asa ca voi primi eu pedeapsa pentru ca te iubesc!"*.

Impresionat, Richards nu a avut curajul si valoarea necesara pentru a pedepsi pe mama sa pentru pacatul comis de el. Prietene, de fiecare data cand mergem la Isus si ii spunem *"Iarta-ma! Eu am pacatuit si nu merit decat moartea, dar nu vreau sa mor Doamne!"* . Asa ca singura forma de a fi salvati, pentru ca plata pacatului este moartea si pentru ca cineva trebuie sa moara, atunci acel Cineva este numai Isus.

Pentru noi de multe ori este dificil sa intelegem, dar pentru Israeliti nu era complicat, pentru ca in momentul in care intrau in sanctuar cerand iertare chiar daca iertarea era asigurata, totusi trebuiau sa ia cutitul si sa jertfeasca animalul, sa verse sange nevinovat, asa ei intelegeau foarte bine ca acel sarac animal moarte pentru ei. Noi nu mai trebuie sa aducem jertfe, pentru ca sacrificiul realizat pentru noi de Isus este suficient. Stau si gandesc, poate vei zice ca ce voi spune este o erezie, dar eu cred ca ar trebui sa incepem si noi sa sacrificam miei si sa ajungem si noi sa vedem ce inseamna moartea unui nevinovat. Dar noi nu trebuie sa sacrificam nimic pentru ca Hristos a murit pentru noi. Cat de usor este a pacatui, El deja a murit pentru mine si pentru tine, nu mai trebuie sa ne mai manjim mainile de sange, cel putin nu de sange vizibil, pentru ca au facut-o pentru noi soldatii care l-au rastignit. Acest fapt merita sa ramana in mintea ta si a mea si sa impresioneze inimile noastre pentru a lua decizia de a ne incredinta in mana lui Dumnezeu, iar El sa lucreze in noi si vointa si infaptuirea.

Dumnezeu sa te binecuvanteze!